

# La resistència de la llengua catalana és motiu d'orgull per a tots i totes

written by Llorenç Prats | 25 d'abril de 2020

El Govern espanyol més progressista de la suposada renovada democràcia continua amb la dinàmica de regular en contra de l'ús de les llengües cooficials de l'Estat i evitar, així, que aquests s'hi puguin adreçar en català, un fet que trenca la igualtat d'oportunitats per a la ciutadania.

Una de les darreres novetats és que el Ministeri d'Economia, dirigit per Nadia Calviño, ha aprovat les ajudes per a programes d'emprenedoria per al desenvolupament tecnològic i de continguts. Aquests programes, que els supervisarà l'entitat Red.es, tenen una restricció lingüística a les seves bases: s'imposa l'obligació que les sol·licituds per aquestes ajudes estiguin redactades, almenys, en llengua castellana. Per tant, es fixa aquesta obligació per poder accedir a aquests ajuts econòmics per a emprenedors. A més, els proveïdors d'aquests projectes també estan obligats a treballar en castellà encara que el català sigui la llengua en què treballen habitualment.

Convé destacar que el requisit de fer servir el castellà a la sol·licitud també inclou el de presentar en castellà tota la documentació adjunta, fet que és especialment greu, atès que genera una cadena d'impediments de fer servir el català que afectarà diverses empreses. L'empresa haurà de justificar la subvenció amb factures, i aquestes factures hauran de ser obligatòriament en castellà (com a mínim). Això implicarà que totes les empreses que proporcionin béns o serveis s'hauran de veure obligades a fer les factures en castellà, encara que el català sigui la llengua en què treballen habitualment i la llengua en què emeten les factures a aquell client -que és

llengua cooficial allà on es presta el bé o el servei.

Aquesta decissió de Nadia Calviño s'empara en el seu perfil tècnic independent d'estricta obediència nacionalista espanyola, després de defensar els interessos espanyolíssims a les institucions europees.

D'altra banda, els catalanoparlants que estudien batxillerat a l'estranger no podran examinar-se de català en un centre espanyol a l'exterior. Aquesta política, que no és nova, sinó que es repeteix cada any, significa que l'Estat espanyol manté un sistema educatiu a l'estranger que només respon a les necessitats de la comunitat castellanoparlant. Els alumnes de famílies catalanes a l'exterior, si volen seguir un currículum espanyol, hauran d'examinar-se de castellà, però no podran cursar l'assignatura de català si se n'examinaran. En queden exclosos, per la via de la més absoluta discriminació per la via del silenci i una premeditada ignorància.

Una altra de les limitacions s'encara al col·lectiu de persones amb discapacitat que estudien FP de tècnic superior en química i salut ambiental. Segons l'ordre del Ministeri d'Educació, s'estableix que aquelles assignatures que es fan en anglès es preveu que per als alumnes amb determinades discapacitats que en dificultin l'expressió oral poden sol·licitar l'exempció de fer els mòduls en llengua anglesa. Tanmateix, aquesta exempció només serveix per als castellanoparlants, ja que tan sols es preveu que els discapacitats puguin «cursar todas las enseñanzas de los módulos profesionales en lengua castellana».

L'aprovació pel Govern espanyol de normes discriminatòries d'aquesta mena en la regulació dels mòduls professionals és molt habitual. El 2019 altres ordres del Ministeri d'Educació van fer les mateixes exempcions per als cicles d'ensenyament i animació socioesportiva, condicionament esportiu i electromedicina clínica. Es tracta de normes que obvien que a l'Estat espanyol no existeix tan sols la comunitat lingüística

castellanoparlant i que els alumnes catalanoparlants també poden tenir necessitats especials. De fet, tot i que aquestes ordres són especialment xocants per la seva manca de consideració amb col·lectius sensibles, no són ni una excepció ni la política específica d'un ministeri. La normativa que tracta l'Estat espanyol com un tot lingüísticament homogeni i els castellanoparlants com si fossin els únics amb drets de ciutadania forma part d'una política d'estat.

Aquesta política d'estat té el seu origen en la supremacia del castellà que instaura la Constitució espanyola i que ha sostingut tradicionalment el nacionalisme espanyol des de la suposada democràcia establerta el 1978 per medi d'uns "pactes de la Moncloa" que van tenir la col·laboració d'una entregada classe política catalana.

Cal dir que les normatives de caràcter discriminatori no es concentren en un sol àmbit, sinó que regulen aspectes ben diversos que afecten de maneres ben diferents la vida social i la vida privada dels ciutadans. Així, durant els tres primers mesos de 2020, 3 noves normes imposaven el castellà en l'obtenció de certificats o en la seva expedició; 3 l'imposaven en cursos i proves de caràcter educatiu; fins a 7 el requerien en l'etiquetatge de productes; 4 en garantien l'ús en els processos interns de les administracions; 2 n'exigien la utilització en determinats tràmits empresarials; 2 n'encomanaven la promoció al Ministeri de Cultura; 1 l'establia com un requisit professional per als pilots; 2 n'obligaven a l'ús en documentació necessària per obtenir uns ajuts, i 1 la reconeixia, indirectament, com a «llengua principal del país». I tot en això des d'un govern espanyol d'esquerres amb una suposada sensibilitat territorial, la qual anomenaven federal.

Algunes de les normes més destacades d'aquests tres mesos, al marge de la del cicle formatiu superior en química i salut ambiental, són les següents, malgrat les fotos de concòrdia que emergeixen d'una "taula de diàleg" que diu reconèixer un

problema polític entre les nacions catalana i espanyola:

El Reial decret 2/2020, que reestructura els departaments ministerials amb motiu de la formació del govern de coalició entre el PSOE i Podemos, i l'Ordre del Ministeri de Cultura 1313/2019, que desenvolupa el Reial decret, estableixen com a objectiu del Ministeri de Cultura i Esports la proposta i execució de la política del Govern espanyol en matèria de promoció i difusió de «la cultura en espanyol», sense cap esment equivalent de la promoció de la cultura en català. Aquestes normes no són una novetat: el Reial decret 355/2018, que reestructurava els departaments ministerials amb la conformació del primer govern de Pedro Sánchez, feia exactament el mateix. Així la “cultura en espanyol” s'esdevé com eina d'imposició, d'espirit colonial, sobre els diferents pobles sota el jou de l'estat espanyol.

El Tribunal de Justícia de la Unió Europea va publicar unes instruccions pràctiques en què recordava que els estats membres tenen dret d'usar la seva llengua oficial quan participin en una vista oral i que les altres parts tenen l'obligació d'utilitzar la llengua oficial de la Unió Europea triada per la part demandant, i com no podia fallar, l'estat espanyol es va decantar, de forma discriminatòria, només per “la cultura en espanyol”.

Una resolució de l'Agència Estatal de Seguretat Aèria sobre aeronaus pilotades per control remot establí que els pilots havien d'acreditar que tenien un nivell operacional de castellà o anglès. A aquest efecte, es disposava que havien d'aportar un certificat de nivell lingüístic. A més, els pilots que no tinguessin un nivell expert en una d'aquestes llengües haurien de reavaluar-se periòdicament; cada 6 anys per als de nivell avançat i cada 3 anys per als de nivell operacional. I cal recordar que aquestes disposicions, per raons de seguretat, tenen un efecte coercitiu immediat en cas d'incompliment.